

ἡ ἀλόη αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιοσημείωτα φυτὰ, τὰ ὅποια φυτόνουν εἰς τὴν γῆν. Τὰ φύλλα τῆς αὐξηθέντα ἔχει ἕκαστον ἕως ἑξὶ ποδῶν ὕψους, κατ' ἑτος φυλάττουσι τὴν θέσιν των, ἕως οὗ τὸ φυτόν καταντήσῃ εἰς τὴν ὥριμασίν του, ἡ ὅποια γίνεται ἀπὸ δέκα ἕως πεντήκοντα ἔτη καὶ πολλάκις ἕως ἑβδομήκοντα. Ἀφοῦ, ὡς εἶπομεν, αὐξηθῇ ἐντελῶς, ἀνθεῖ διὰ μιᾶς μὲ ἀξιοθαύμαστον μεγαλοπρέπειαν, καὶ τότε μετὰ τινὰ καιρὸν καταστρέφεται!

Τὸ στέλεχος τοῦ ἄνθους τούτου εἶναι κάποτε δεκαπέντε μέτρα ὕψηλόν. Ἐκτὸς τῆς ὥριμότητος καὶ τῶν διαφορῶν μεταμορφώσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ἕως οὗ ἀναπτυχθῇ, εἶναι καὶ ἀξιοσημείωτον διὰ τὰς ὠφελίμους ιδιότητάς του. Ὁ χυλὸς τοῦ φύλλου τοῦ δίδει ὑγρὸν τι, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται παρὰ πολλοὶ Μεξικανοί, ἀλλ' ἐὰν τὸ μεταχειρίζωνται διὰ καλὸν ἢ διὰ κακὸν αὐτοὶ τὸ γνωρίζουσιν.

Ἀπὸ τὰς ἵνας δηλ. τὰς λεπτάς κλωστής τῶν φύλλων κατασκευάζουσι χονδρὰ ὀρεινὰ, τὰ δὲ στελέχη τοῦ ἄνθους ξηραίνόμενα χρησιμεύουσιν εἰς διαρκέστατον στέγασμα οἰκιῶν. Ἀπὸ τὰ φύλλα αὐτὰ ἐκβάλλουσιν ἐν ἐκχύλισμα, τὸ ὅποιον σχηματίζουσιν εἰς σφαίρας καὶ χρησιμεύει ὡς σαπῶνιον. Τὰ χλωρὰ φύλλα συναγόμενα καὶ κοπτόμενα εἰς μικρὰ κομμάτια δίδονται πολλάκις ὡς τροφή εἰς τὰ κτήνη, καὶ μὲ τὸν μυελὸν τοῦ στελέχους ἀκονίζουσι τὰ ξυράφια ἀρκετὰ καλὰ.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἀλόη, ἂν καὶ ἀνθεῖ μίαν φοράν καθ' ὅλην τῆς τὴν ζωὴν, ὄνθει ὅμως διὰ κάποιον σκοπὸν, καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ καλὴν πρᾶξιν ἀποκτᾷ τις ἐνίοτε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τὰ μικροτέρας ἀξίας ἄνθη εἶναι πολὺ τιμιώτερα, διότι ἀνοίγουν εἰς ἡμᾶς τὰς νέας καὶ εὐώδεις ἀποθήκας των κατ' ἑτος, καὶ διαχύνουσι τὴν εὐωδίαν των ὁλοκλήρους ἑβδομάδας. Ὅστω καὶ πᾶσα μικρὰ πρᾶξις ἀγαθοεργὸς, καθὼς καὶ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις διασπείρονται ὁλοκλήρους ὥρας καὶ ἡμέρας, καὶ συντελοῦσι πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ὅλον τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, παρὰ ἐν ἡ δύο ἔργα διαρκοῦς φήμης.

ΑΙ ΤΟΥ ΟΥΕΛΛΗΓΚΤΩΝΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ.

Ὅτε ὁ Δουξ Οὐελλήγκτων ἤρθεν, τὸ τελευταῖον πρᾶγμα ὅπερ ἔλαβεν ἤτον ὀλίγον τέτον. Ἐνῷ τοῦ τὸ ἐπρόσφερεν ὁ ὑπηρετῆς του, καὶ τὸν ἡρώτα, ἐὰν ἤθελε γὰ τὸ λάβῃ, ὁ Δουξ ἀπεκρίθη, «Μάλιστα, ἐὰν εὐαρεστήσῃς.» Αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ. «ὦ! πόσῃ εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς ἐκφράζουν αἱ δύο αὗται λέξεις! Ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ὁδηγήσει τὰ μεγαλεῖτερα στρατεύματα ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἦτο πρὸ

πολλοῦ συνειθισμένους εἰς τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον, δὲν κατεφρόνει, οὐδὲ παρέδλεπε τὰς μικρὰς ἐν τῷ βίῳ φιλοφρονήσεις. «Α! πόσον ὀλίγα παῖδιά πράττουσιν οὕτω! Πόσον σκληρὸν καὶ ἐπιτακτικὸν τόνον πολλάκις μεταχειρίζονται τινὰ πρὸς τοὺς μικροὺς των ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ ἐνίοτε πρὸς αὐτὰς τὰς μητέρας των! Αὐτὰ προτάζουσιν οὕτως. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κακὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν καὶ δεικνύει φύσιν μοχθηρὰν καὶ σκληρὰν καρδίαν. Εἰς πᾶσαν οἰκίαν ὁμιλίαν ἐνθυμῶ τὸ — «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἡ Σᾶς παρακαλῶ.» Ἄν τὸ μεταχειρίζεται πρὸς πάντας τοὺς ὑπηρετοῦντάς σε, πιστεύουν ὅτι αὐτὸ τὸ «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἡ Σᾶς παρακαλῶ» θὰ σὲ κἀμῃ νὰ ὑπηρετηθῇς καλλίτερον παρὰ ὅλαι αἱ θυμῶδεις καὶ προστακτικαὶ λέξεις τοῦ λεξικοῦ. Ποτὲ μὴ ληρμόνει ταῦτάς τας λέξεις, «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἡ Σᾶς παρακαλῶ.» Ὅμιλοι ἡδέως εἶναι καλλίτερον νὰ ἀρχῇς διὰ τῆς ἀγάπης, παρὰ διὰ τοῦ φόβου.



ΟΙ ΟΡΕΙΝΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ.

Οἱ Λάπωνες κατοικοῦσι τὰς βορειοτέρας χώρας τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἀπλοὺς οὗτος λαὸς διαίρεται εἰς δύο διαφόρους τάξεις, εἰς ἀλιεῖς ἢ παραθαλασσίους Λάπωνάς, καὶ εἰς ὀρεινοὺς Λάπωνάς. Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ ἕνα ἐκ τῶν ὀρεινῶν Λαπώνων, ὅστις μὲ τὰ εἰς τοὺς πόδας του προσηρμωσμένα ξύλα διατρέχει τὴν χιόνα μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα. τὸ δὲ ξύλον, τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά του, χρησιμεύει διὰ νὰ

στηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ, ὅταν καταβαίνει τοὺς χιονοσκεπεῖς κατηφόρους.

Οἱ Ὀρεινοὶ εἶναι πολλὸν ἐνεργητικοί, καὶ ἱκανοὶ νὰ ὑποφέρωσι μεγάλους κινδύνους καὶ στερήσεις.

Εὐθὺς ἀπὸ πλῆγιάς ὁ χειμὼν, αὐτοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀνάπτωσι τὰς λυχνίας των ἀπὸ τὴν πρῶτην ὥραν τῆς ἡμέρας. Τὸ ψῦχος εἶναι δριμύτατον, διαπεραστικοὶ δὲ ἄνεμοι σηκώνουσι πυκνὰ σύννεφα χιόνος. Καὶ ὅμως ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τούτων τῶν δεινῶν οἱ ὀρεινοὶ Λάπωνες ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ σκηπὴν των, ἥτις σύγκειται ἀπὸ μόνον ἐν βῆκος χονδροῦ

ὑφάσματος, ὑποστηριζόμενον ἀπὸ χονδροῦς κλάδους δένδρων. Τὸ ὕψος τῆς σκηπῆς ταύτης εἶναι περίπου ἐξ ἑξήκοντα ἢ δὲ περιφέρεια ἀπὸ δεκαεὺς ἕως δεκαοκτὼ πόδας. Εἰς τοιαύτας σκηπὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατοικοῦσι στενοχωρημένως δύο οἰκογένειαι, ἐκτὸς τῶν ἐκύλων, οἵτινες ἐνίοτε ἀριθμοῦνται ἕως εἴκοσι ν. Ἡ Λατωνὶς γυνὴ ἀγρυπνεῖ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν προφύλαξιν ἐξ ἐνὸς εἶδους ζώου, ῥέγγου ὀνομαζομένου, καὶ ὑποφέρει τὸ ψῦχος καὶ τὰς ταλαιπωρίας ὁμοίως καθὼς καὶ οἱ ἄνδρες.

Γ. Δ. Σ.



Ο ΣΠΟΓΓΟΣ.

Ἐν ἑκ τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ὠκεανῷ.

α' Ἀπὸ τί γίνεται ὁ σπόγγος; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος, δυσκόλως ἀναπνέων, πταρμιζόμενος καὶ ἀνοικκλείων κάτωθεν τοῦ θερμοῦ λουτροῦ τοὺς ὀφθαλμοῦς του.

Ὁδδὲς τῶν περὶ αὐτὸν ἡδύνατο νὰ τῷ ἀποκριθῇ· ἡ δὲ ὑπερέτρια τῷ εἶπεν, ὅτι ἀδὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ κάμνῃ τοιαύτας μωρὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ πλουθῇ καὶ οὕτως ἐτελείωσεν τὸ πρᾶγμα.

Τώρα ἀκουσον, Γεώργιε, ἐγὼ θὰ σοὶ εἰπῶ τί εἶναι σπόγγος. Ὁ σπόγγος, μὲ τὸν ὅποιον πλύνεις τὸ πρόσωπόν σου, ἀνεφύρθη ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἀπετέλει μέρος ζωντανοῦ ζώου.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον οἱ σπόγγοι θεωροῦντο, ὅτι ἦσαν φυτὰ, ἀλλὰ μεταγενέστεραι παρατηρήσεις ἀπέδειξαν, ὅτι εἶναι ζῶα, καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν τῶν πρωτοζῶων τάξιν, ἥ ὅποια ὁμοιάζει πολὺ μὲ φυτὰ. Ὁταν κατὰ πρῶτον εὐρίσκονται ἐν τῷ ὕδατι, τὰ ἐξωτερικὸν των εἶναι πολὺ διαφορετικόν.

Ὁ σπόγγος εἶναι ὁ σκελετὸς μόνον, τὸ μέρος τὸ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ ὀστά μας. Ὅταν οὗτος ἐντελῶς ἔζη ἐν τῷ βᾶθει κάτωθεν τοῦ ὕδατος τὸ ἐξωτερικόν

του ἦτο σκεπασμένον καθὼς καὶ ἐκάστη ὀπὴ του ἦτο γεμάτη μαλακὴν τινα ὕλην, ὁμοιάζουσαν τὸ ἀσπράδιον τοῦ ψοῦ, καὶ αὕτη ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν σάρκα τῶν ὡν. Ὁ σπόγγος εἶναι προσκεκολλημένος, δυνατὰ ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ τὸ χρῶμά του εἶναι βαθὺ κυανοῦν ἐπὶ τὸ ἄνω μέρος καὶ φαιρῆσκον εἰς τὸ κάτω. Ἐντὸς ὅλης ταύτης τῆς μάζης ὑπάρχει τακτικὴ τις κυκλοφορία ὡς ἡ τοῦ αἵματος καὶ τῆς τροφῆς τῶν ὡν. Ἐρ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας του ὑπάρχουσιν ἀνοίγματα ἢ ὀπαί, αἱ ὅποια πανταχοῦ συκοινωνοῦσι μετ' ἀλλήλων. Εἰς τὰς μεγαλειτέρας τούτων, τὰς καλουμένας «πόρους», τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης διηνεκῶς εἰσέρχεται, καὶ ἐκ τῶν μικροτέρων, τῶν καλουμένων «ἀνέμων» ἡ διαρορήσει τακτικῶς ἐξέρχεται.

Εἰς τὴν ἀλίειαν τῶν σπόγγων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὠκεανοῦ πλεῖστοι εὐρίσκουσιν ἀσχολίαν. Χίλιοι μόνον ἄνδρες ἐργάζονται ἐν τῷ ἑλληνικῷ Ἀρχιπελάγει ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, οὗτοι βυθίζονται καὶ μοχθοῦσι διὰ τὸν σπόγγον, ὅστις τόσον πολὺ συντελεῖ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς υγιείας καὶ καθαριότητος νέων τε καὶ γερόντων.